

провинций, които въ миналата 1789 год. се отличаваха съ особена яростъ въ възстанията противъ дворянскитъ права, отпразднували годишнината на първото възстание съ ново движение, което изначало било отправено противъ сѣжността на хлѣбътъ, а послѣ противъ привилегіитъ на богатството въобще. Централнитъ провинции на кралството: Бурбонне, Берри, Ниверне, Шароле покрили се отъ въоръжени тълпи селски пролетари, исканията на които захващали да ставатъ обширни и по настоятелни, отъ когато сами захващали да чувствуватъ силата си и многочисленността си. Изначало, възстаналитъ селяни искали, щото правителството да назначи такса на хлѣбътъ, и съ силата на властта си, да прекрати престѣжнитъ дѣйствия на аристократитъ и спекулантитъ, които дигали цѣната на хлѣбътъ и произвеждали искусственъ гладъ; това искание било съвършено неиспълнимо, защото престѣжни дѣйствия сѣществували само въ народното въображение; но работата се не свършила само съ това. Селянитъ зели съ пристѣжъ градътъ Дезисъ, и поискали общо понижение на арендната плата; послѣ това се появила идея, че арендната плата може съвършено да се отмѣни; пролетаритъ поискали да станътъ собственици, и по вълнующитъ се провинции, съ изумителна бистрота се распространила мисль за поземеленъ законъ, т. е. за такова раздѣление на полетата, при което би се унищожили, както селскитъ пролетариатъ, така и колосалната поземелна собственость.

Аграрния законъ съставлява *краежгленъ*